CASTALIONIS

EPVLVM

25743

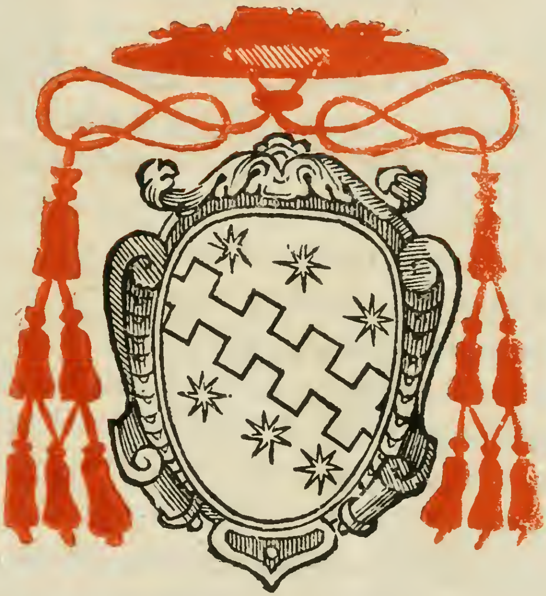
175

A TEMPO ◇ A TEMPO
CHI SA SA
E CHI NON
SA SU'
DANNO
EX LIBRIS
U. MANGANELLI

EPVLVM
A CLEMENTE VIII.
PONT. OPT. MAX.
PAVPERIBVS APPOSITVM,

A IOSEPHO CASTALIONE
Iuriſconſulto, & Ciue Romano verſibus conſcriptum.

AD PETRVM ALDOBRANDINVM
CARDINALEM.

ROMÆ, *Apud Aloyſium Zannettum.*
M. D. XCVI.

Cum Licentia, & Superiorum Permiſſu.

PETRO ALDOBRANDINO CARDINALI.

IOSEPHVS CASTALIO S. P. D.

QVamquam non ignoro Clementẽ Octauum Pont. Max. eo eſſe ingenio, vt laudanda facere, quam laudari malit; tamen continere me non potui, quin oblatam occaſionem vltro arriperem, &, quae a viris clariſſimis ſummopere commẽdari ſentirem, ea litterarum monumentis pro ingenij mei tenuitate mandarem. Eſto, pudore impediatur ſapientiſſimus Princeps, quo minus laudes ſuas agnoſcat, ijs ſuccenſeat, a quibus in os laudatur, gloriam denique contemnat. quid tum? non enim ob id continuo ſequitur, vt à rebus ab eo praeclare geſtis conſcribendis ingenia prorſus deterreantur. Nam, ſi quem ſummis in caelum laudibus per vicos, & fora in familiarium congreſſibus extollere nobis licet, qui fieri poteſt, vt veras eiuſdem laudes, aut verſibus complecti, aut ſoluta oratione perſequi nequeamus? Quod ſi quis dicat, impudentem, contumacemque eſſe eum, ac periculose facere, qui Principis ſui iudicio nolit ſtare, reſpondeo, videndum eſſe, numquid excipiatur. ac ſane ſic ſtatuo,

eos demum a laudationibus ſcribendis ſummoueri, qui adulatione ab optimo, ac prudentiſſimo Principe gratiam inire ſe arbitrantur, qui ne coram quidem, & apud eum, qui cum loquuntur, inani praedicatione abſtinendum putant. Is enim eſt Clemens, in quem Horatianum illud vere dici poteſt:

Cui malè ſi palpere recalcitrat vndique tutus.

Quare, ſi qui ſunt, qui ſine aſſentatione modeſtè, ac verecunde ſtilum temperent, eaq. in primis ſcribenda eligant, quae in vulgus edita, atque ad exteras nationes perlata non paruo ad pietatem excolendam adiumento eſſe poſſunt, ij mihi nō inuito Principe ſcriptionem aggredi poſſe videntur. Hanc ego rationem ſecutus, carmen de Cena, quam Clemens Octauus extra ordinē pauperibus quincta feria Hebdomadis maioris appoſuit, paucis diebus concinnaui. Qua in re illud fortaſſe minus recte a me factum videri poterit, quod tantum argumentum nequaquam pro dignitate tractauerim, tantum abeſt, vt vel in gratiā nonnulla ſim mentitus, vel ſupra fidem quidquam extulerim. Non enim quemquam eſſe arbitror adeo rerum imperitum, & poeticae amœnitatis ignarum, vt Angelorum, Daemonumque contraria hoc in opuſculo ſtudia ficta cū ſint, reliqua quoque mera eſſe mendacia contendat. Hoc enim poeticum plane commentum eſt ad rem, qua de agitur, ornandam accommodatum. Hoc a Graecis Latiniſque ſumma cum laude factitatum eſt, neque fides ob eam rem ſcriptis abrogata eſt. Silius quidem

Italicus

Italicus bellum Punicum ſecundum, vt a Polybio, Titoque Liuio ſcriptum eſt, in optimum poema conformauit, hiſtoriam religioſè tractauit, ornamenta poetarum tantum addidit, eaq. in re mortalibus pietatem, & religionem, licet inanem, & ſuperſtitioſam, inſeruit ſuam, cum omnia ad Deos retuliſſet. Quod nobis omni ratione faciendum eſt, qui certo certius ſcimus datos eſſe vnicuique noſtrũ Angelos cuſtodes, qui nobis praeſto ſint, conſulant, & aduerſus Daemonum fraudes ſuggeſtioneſq. opem ferant. Quod ſi in priuatis hominibus vſu venire, id credimus, quid in eo dicendum eſt, quem Eccleſiae Catholicae Caput agnoſcimus, & reueremur? Equidem tanta eſſe in Sanctiſſimo Patre, ac Domino noſtro Clemente virtutum omnium lumina video, vt vniuerſo terrarum orbi ſit exemplo. Id autem ſine Diuino auxilio fieri non poſſe, nemo non videt. Itaque, Spiritu ſancto auctore, ac Michaele Archangelo adiutore, Beatiſſimum Põtificem optima quaeque conſilia capere fatendum eſt. Habes, Cardinalis ampliſſime, facti mei rationem, quam Tibi, boniſq. omnibus probatam iri confido. Vtinam rerum maieſtati par ingenium afferre potuiſſem. Ac vereor, ne temporis anguſtia, & rebus aduerſis, quibus diu, Diuina volente prouidentia, ad profectum fortaſſe meum, afflictor, factum ſit, vt Epulum hoc, a me verſibus conſcriptum, non ſatis lautum eſſe videatur. Certe, quidquid eſt, à ſincero, & minime fucato profectum eſt animo, Tibiq. in primis addicto. Etenim Te, quem ſemel mihi patronum delegi, omni officio, ac pietate perpetuo conſtantiſ-

ſtantiſſime colam, atque obſeruabo, efficiamque in dies, Deo beneuolente, vt obſeruantiae in Te meae cum plura, tum maiora exſtent argumenta. Nam & optimarum artium ſtudium, humanitas, prudentia, iuſtitia, & pietas Tua eo iam peruenit, vt admirationi natu grandioribus ſis, ſummamq. apud omnes auctoritatem Tibi compares, iſtumq. celſiſſimi honoris, & potentiae gradum Tuarum virtutum ſplendore exornes. Quamobrem, cum tanta dignationis Tuae acceſſione, creſcat quoque officium oportet meum. Vale, ſaeculi noſtri decus.

Romae Kal. Iulijs. M. D. XCVI.

EPV-

EPVLVM
A CLEMENTE VIII.
PONT. OPT. MAX.
PAVPERIBVS APPOSITVM,

A IOSEPHO CASTALIONE
Iuriſconſulto, & Ciue Romano verſibus conſcriptum.

AD PETRVM ALDOBRANDINVM CARDINALEM.

HOſpita Clementis geſtit conuiuia noſter,
Vt datur, exiguis animus percurrere char
tis.
Petre, licet magnis diſtentum publica
curis
Munia Pierijs nolint dare cantibus aures,
Summarum poſito paulliſper pondere rerum
Seceßus mecum Aonios inſiſtere gratos,
Vtraq. per numeros praeconia noſcere noſtros
Ne fuge, ſi ſtimulis accendit gloria pectus

Vera

Vera tuum, ſequeris Patruum ſi paſſibus aequis
Sidereas omni ſedes virtute petentem.
Quincta recurrebant dominae ſollemnia Cenae
Clementi peragenda pio, quam ſanguine lautam
Reddidit, et proprio cumulauit corpore, ſaeua
Pro genere humano ſubiturus funera Chriſtus.
Multa Pater tacito per noctem pectore voluens
Facta Redemptoris recolebat ſingula noſtri,
Vt Deus in terras nos propter venerit aſtris
Factus homo, tulerit nec iniqua mente labores
Immenſos, ſpinis traiectus tempora acutis,
Adque necem caeſus, taetrae ludibria genti
Soluerit, inq. crucem vita deceſſerit actus,
Atque hominum proprio delicta cruore piarit.
Omnia dum verſat, dum rerum fertur amore
Tantarum, haec linguam lacrymans in verba reſoluit:
O qui nunc nobis celo delapſus ab alto
Adſit, & oſtendat, quid gratum moliar, & quid
Chriſte tibi acceptum, quod noſtra omiſerit ante
Cura, nec ad placitum procurrerit obuia munus.
Talia dicenti, lacrymis atque ora riganti
Signifer in medijs Michael conſiſtere viſus
Aedibus, & tales effundere pectore voces:
Humanae cuſtos gentis, cui claudere olympum,
Et reſerare datum, pietas ſpectata tot annis
Demeruit tibi terrarum, caeliq. potentem.
Hoſpitijs ſed nunc ſolitis adiungere ſiquid
Eſt amor, & plantas inopum lauiſſe, nouaq.
Veſte ipſos cinxiſſe, tibi haud ſatis eſſe videtur,

Accipe,

Accipe, quae ſtudio tibi ſunt praeſtanda fideli
Craſtina lux nonam cumprimum adduxerit horam,
Mendicae ad menſam turbae conſidere iuſſae.
Appones epulas humilis, laticemq. miniſter
Miſcebis bromium; & vili famulabere plebi.
Dixit, & in tenues euanuit ilicet auras:
At Pater vt mundo tenebras aurora fugauit,
Dat mandata ſuis, exultanſq. ordine pandit,
Quid fieri placeat, quid res & poſtulet ipſa.
Haec *vbi perſenſit, qui humana explorat vbique*
Conſilia, & viru reſpergit luridus anguis
Cuncta ſuo, infernis exciuit ab vſque cauernis
Infandos quondam ſtellis in nigra rebelles
Tartara demerſos, quibus idem ardorq. dolorq.
Arduus hos inter micat ore, & ſibila mittit
Horrenda, atq. alis nigrantia pectora plangit.
En ait, en tumido metuenda ſuperbia faſtu
Concidet, atque humilis gladio matrona recidet
Olli ceruices, & noſtrae cornua fronti.
Ite agite, ac mecum coeptis obſiſtite tantis.
Deſierat. fremuere omnes, ſinuoſaq. raptim
Agmina contorquent, & fraudibus omnia verſant.
Luctificam aggreditur ſic ocyus ille podagram
(Namque ſui pectus famuli permiſerat omni
Vexandum ratione Deus, quo clarior iret
Victori ex pugna, & ſuperato ex hoſte triunphus)
Morborum Regina, lues, terrorq. potentum.
Otia quid degis? quid nunc ingloria ceſſas?
Nec noua te caeli facies, aut aura Fauoni

Sedibus extrudunt caecis: nunc frigore pulſo
Arboribus redeunt frondes, & gramina campis,
Nunc tumet e grauido diſtillans palmite gemma,
Nunc auis in celſo ponit ſua limina ramo,
Haec pecus in furias, atq. ignem concitat hora.
Iam caput in noſtrum Romanus fulmina Princeps
Molitur. male nos defendent obijce magno
Terrarum loca ſulphureis horrentia flammis.
I bona Taenarias ac tutum vlciſcere turmas.
Contemptor noſtri Clemens vim ſentiat imis
Oſſibus, immanem per ſaucia membra receptam.
Vre pedes, artuſq. auido depaſcere morſu.
Ne quid obire queat, neu dicto munere fungi,
Inniti ve ſolo, ſed ſtratis incubet aeger.
Dixerat inq. vicem ſic ſuſcipit improba, non vt,
Rere volens iaceo tenebris adoperta, ſituq.
Per ſuperas errare auras hoc tempore ductor.
Me vetat Aligerum Clypeoq. inſignis, & haſta.
Ille reluctantem nimium, nimiumq. morantem.
Admota Stygias detruſit cuſpide ad vmbras.
Verum, quandoquidem tantum mea pectora dictis
Acribus exacuis, rurſus referemur in oras
Luminis, atq. operam dabimus tibi: protinus ambo
Proripiunt ſe ſe, ſummoq. in limine ſiſtunt.
Ille ſuos adit ad ſocios, atq. agmina iungit,
Nectens mille dolos, petit haec funeſtius omnes
Clementis nodos, turbaratq. omnia, ni tum
Et vento Michael, & fulminis ocyor alis
Afforet exclamans, cur o, cur limen ad iſtud

Te recipis monſtrum infelix. abſiſte verendis
Poſtibus, ac poenis hominum ſi perfida gaudes,
Hos tibi vexandos in primis delige tortrix,
Qui nimio indulgent luxu, marcentq. veterno,
Quiq. notis ſcelerum multorum grandibus ardent.
Impius ante alios poenas tibi ſoluat amaras.
Clementem labor immenſus terit omnibus horis.
Legibus emendat mores, Vrbemq. tuetur,
Atq. laboranti nunquam non conſulit orbi.
Commiſſos inter ſe odijs populoſq. duceſq.
Vertere compoſito contendit foedere in hoſtem.
Nec non quid ratio, priuataq. commoda poſcant,
Cogitat, & placida ciuiles aure querelas
Haurit, & ingentes tollit moderamine lites.
Praemiaq. & iuſtum meritis perſoluit honorem.
Sacra facit, precibuſq. Deum, votiſq. fatigat.
Lux abit haec inter. pars noctis maxima ſaepe
Ducitur inſomnis per mille negotia Patri.
Talibus increpitans cunctantem vmbone repellit.
At Pater in templum praeſenti numine fultus
Ingreditur, libatq. Deo Myſteria ſacra,
Deductumq. polo corpus veneratur Ieſu,
Et celebri elatum pompa deponit in aede
Innumeris circum lychnis, auroq. micante,
Annua concelebrans domini monumenta ſepulti.
Proſequitur ſcelera hinc diris vltricibus, atque
Infuſo late populo ter fauſta precatur.
Inde coruſcantem cultu digreſſus in aulam,
Munus obire parat, quod rerum praeſtitit auctor

In terris, pergrata ſuis exempla relinquens.
Biſſeni venere homines paupercula turba.
Quos bonus intacto Clemens velarat amictu.
Conſedere omnes moniti, pedibuſq retectis
Obſequia expectant ſacro ſpectante Senatu.
Linteolo accingit ſe ſe, lymphasq. tepentes
Cernuus inferri labris Pater imperat aureis.
Hic verò Daemon furijs exarſerat atris,
Irrita quod caderent prorſus quaecumq. vel ipſe,
Vel ſociae dudum tentaſſent arte cohortes,
Pauperis aggreditur ſpecie, ſimulatq. pudorem.
Tu ne mihi, aut vlli veſtigia laueris vmquam,
Cui cadit ante pedes populus, cui maximus ordo
Aſſurgit Procerum, Romanaq. Curia paret.
Per me maieſtas minuatur tanta, cauebo.
Si morem ſeruare iuuat, ſeruetur honore
Principis incolumi. neq. enim deſcendere ad iſta
Fas tibi, cui rerum commiſſa potentia Clemens.
Obſequia haec puero mandentur ſordida vili.
Talibus obſtructas verbis Pater obtulit aures,
Haud aliter motus, Boreae quam turbine rupes
Icta, minas venti rapidas immota retundit.
Iamq. opus abſoluit coeptum, pedibusq. ſedentum
Admouet acclinis permixtas floribus vndas,
Cruraq. tum bibulo ſiccat rorantia lino.
Dumq. apicis ſumma inflectit faſtigia, riuos
Multorum ex oculis manantes elicit vdis.
Caelicolum celebrata choris, & numine ſancto
Tartareus fugit indignans ſpectacula tortor,

Nec tolerare diu potis eſt, quae pectus adacto
Transfodiunt telo rabidum, praebentq. dolorem.
Qualis praecipiti conſuetum nocte ciere
Auroram cantu gallum plaudentibus alis
Contra ſtare Leo Libycus nequit, inq. tueri,
Sed nimio terrore horrens dat terga repente.
Interea magno curant obſonia ſumptu,
Et captos coemunt tyrrheno in litore piſces,
Quoſq. lacus omnes, atq. vndiq. flumina mittunt.
Amplior ingenti lucet focus igne, penusq.
Inſtruitur, cellisq. liquentia vina feruntur.
Vndiq. iam coeunt penetralia in alta vocati
Squalentes inopum coetus. hunc montibus vmbris,
Illum Picenis ingens extruſerat agris
Relligionis amor, nec Tuſcus defuit hoſpes.
Venerat & mento Calaber, canoq. capillo,
Nudis qui pedibus ſupplex, & paupere cultu
Hadriaci longas emenſus litoris oras
Viſerat ingentem Laureti in moenibus aedem.
Gallia, & Oceanus complures miſit Hiberus,
Sarmata, Pannoniusq. aderant. pars atria magna,
Pars libyca exciſas miratur rupe columnas,
Parietibus ſtupet hic pictis, & marmore multo,
Hos capiunt aulaea magis, pretioſaq. veſtis,
Aurea ſuſpendunt oculos laquearia plures.
Sed ſimul in tectis Clemens apparuit altis,
Incipiunt domino iam cuncta minora videri.
Summiſſi genibus poſitis, ac vertice aperto,
Suſpiciunt omnes taciti, & venerantur euntem.

Ille

Ille manum crucis in ſpeciem diducit, & ore
Conuiuas hilari recipit conſurgere iuſſos.
Viribus in carmen mihi nunc maioribus vſus;
Nunc mihi, nunc optem cum linguis ferrea centum
Ora, nec ad tantam ſperem contendere laudem.
Plebi epulum dederit Caeſar, diſcumbere ſecum
Iuſſerit innumeros ſpatioſa per atria ciues.
Accipiat menſis Clemens & ſemper egentes,
Hoc tamen, hoc omnes, ſeq. ipſum munere vicit.
Namq. Pater, Reges cui ſceptra ſuperba potentes
Summittunt vltro, cui ſeruit Romula tellus,
Quo nihil in terris maius Sol ſpectat ab axe,
Lintea praetendens gremio ſeruilia magno,
Seruitio accingit ſe ſe, mirabile viſu.
Attoniti nouitate omnes trepidare, vereri,
Sanctis aduolui pedibus, veniamq. precari,
Hoc magis in furias taetri ruit incola Auerni,
Fit Clitius longo Clementi cognitus vſu,
Ac ſic efficto rurſus ſermone profatur:
Maxima iam requiem ſuadet pars acta diei
Per tot ſancte tibi genitor, tantoſq. labores.
Iam functi ſacris Proceres per tecta domorum
Stratis aſſidunt menſis, & corpora curant.
Tu tibi nec parcis, nec te mouet vlla ſenectae
Cura tuae. Iam nec decoris meminiſſe videris.
Quid ſtruis? hoc etiam ſolio, quod reſtat, inures
Supremo crimen, Iam tanto Principe dignam
Perſonam tueare, proculq. abiecta faceſſant.
Dixerat incaſſum, ſcopulis nam ſurdior ipſis

Malluuium

Malluuium ille tenens laeua, dextraq. nitenti
Vrceolum ex auro ſordentes eluit vnda
Hoſpitibus digitos, & blando diſcutit omnem
Ore metum, taleſq. emittit ad aethera voces:
Rerum opifex, rectorq. Deus, nos reſpice, daq.
Sumere pace tua, quaecumq. apponimus ipſi
Orta cibis hominum per te terraq. mariq.
Hinc iubet ingentem menſis conſidere turbam.
Mille licet famuli ſint praeſto, ac iuſſa capeſſant,
Ipſe tamen ſtructaſq. dapes, & pocula cunctis
Diuidit, atq. aſtans iucunda voce ſedentes
Alloquitur, monet vt poſito congeſta pudore
Fercula ſuſcipiant, reuocentq. in corpora vires.
Ter quater inſtaurans epulas conuiuia pernix
Circuit, & menſis adiungit dona ſecundis.
Conuiuae ad nutum miſcet, ſeu Maſſica quiuis
Poſcat, ſeu cenis laudata Falerna vetuſtis.
Matronam extollunt humilem ceruicibus altis
Aligeri, & clara Reginam voce ſalutant,
Laetanteſq. nouis mulcent concentibus auras.
Perſoluit meritas huic victa ſuperbia pœnas;
Laurea victrici praebetur fronde perenni;
Erigiturq. noua manſurum laude trophaeum.
Territa diffugiunt immania monſtra baratri,
Et domitam ſecum rapiunt in tartara peſtem.
Non hic Demodocus fidibus, non bella, duceſq.
Phemius, aut rerum cauſas cantauit Iopas.
Nec concors aures ſymphonia deliniuit.
Sed tulit in medium ſeſe de fratribus vnus,

Quos alit, hirſutoq. tegit patientia panno
Caelicolae circum Franciſci clauſtra frequentes.
Is triſtes animis curas euellere iuſſus,
Quae bona pauperiem comitentur, quaeq. benigno
Praecipua aeterni contingant munere Regis
Commoda Pauperibus facundo diſſerit ore.
Tum demum monet, ut tenues ſua gaudia norint,
Iniiciens cunctis vitae caeleſtis amorem.
At vero, quibus ad menſam dat pocula Clemens,
Veſcuntur laeti, & mediis potare videntur
Sideribus, capiunt vix gaudia pectore tanta,
Vixq. ſibi credunt ipſi, vix cernere ſe ſe
Vera putant, veluti cum quis de plebe talentum
Inuenit, aut ſi cui rerum inſperata voluptas
Obtigit, & ſubito affulſit lux laeta ſecundis.
Talia per placidam mortales ſaepe quietem
Eludunt, & ſpe miſeros fruſtrantur inani.
Luminibus quidam madidis ſua vota tuentur.
Et ſecum reputant, quam caeli incenſus amore
Abiiciat ſe ſe, cui rerum ſumma poteſtas.
Nec non & Calabro miranti, ac multa roganti
Bis denos Licinus verſatus in Vrbe per annos
Pauper & ipſe (manu vitam tolerauerat, aetas
Dum melior viguit, nunc longo debilis aeuo,
Liminia ſubſidium quaerens aliena pererrat)
Retulit haec. O ſi dentur mihi tempora fandi
Commoda, te rerum perfundier hoſpes amore
Magnarum inſolito ſentires. aſpice quem ſe
Exhibeat nobis Clemens, & cetera eodem

Metiri

Metiri modulo poteris. moliſſima veſtis
Illius ad ſpeciem corpus tegit. intus at horrens
Terribili textum ſeta depaſcitur artus.
Ante diem quoties paucis comitatus amicis
Saxa per, & ſentes poſuit veſtigia nuda,
Templa petens ſupplex longo diſtantia tractu?
Ipſe Patrem vidi, ſacra cum loca viſeret Vrbis,
Aegroti ad tenuis greſſum vertiſſe cubile.
Oreq. ſollicitam admoto morientis ad aurem
Auxilio iuuiſſe animam in diſcrimine ſummo
Verſantem, & precibus duxiſſe ad regna beatum.
His dictis Licinus dum iungere plura pararet,
Functi epulis reliqui ſurgunt, gratesq. Parenti
Aetherio peragunt, pedibus mox oſcula ſanctis
Clementi figunt, caros dimittit amicos
Optimus haud paruo donatos munere Princeps.
Hoc etiam ventura olim mirabitur aetas,
Noſtraq. in exemplum bona ſaecla nepotibus ibunt.
Iamq. aliquis Getico poſitus ſub ſidere dicit:
O fortunatos, menſas quibus arbiter Orbis
Apparat, & Clemens porrecta fronte miniſtrat:
Laurea de domito ſic faſtu quaeritur, & ſic
Tollitur in ſummum, qui ſe demittit, Olympum.
Adde quod obſcura ſub imagine pauperis ipſe
Excipitur Chriſtus tali, coliturq. paratu.
Quis tua carminibus Clemens extollere dignis
Facta queat? capit ingenium decora inclyta nullum.
Sed quoniam, vt caeli virtus in vertice ſiſtet
Te tua, ſic terras tantarum gloria rerum

Incolet, ac pietas quid poſcat, ſaecla docebit
Poſtera, quis vetat ingenij contendere neruos
Nos quoq. perq. tuas veſtigia ponere laudes?
Forſitan (accedat nobis modo prona voluntas
Haec tua) maiori ſulcabimus aequora puppe,
Noſtraq. daphnea cingentur tempora fronde.
Interea tibi deuotae ne deſpice mentis
Pignora parua, Pater, iamdudum debita factis
Magne tuis. vtinam tantis ad ſidera ductus
Exemplis humili conſcendere pectore poſſim
Iuſſus abire ſolo breuis haec poſt tempora lucis.
Tu vero, praeſens rerum tutela, decuſq.
Romulidum, Patruo iuuenis digniſſime tanto,
Caeleſtes tibi iam per facta domeſtica ad arces
Pandis iter, magnoq. legis veſtigia preſſa
Clementi, ſimilem quaerens pietate coronam,
Felix, a prima licuit cui parte iuuentae
Ardua perpetuae ſperare cacumina famae.
Sint tibi, ſint Patruo Cumaeae tempora vitae;
Vt domus vna diu terrarum fulciat orbem,
Et valeat ſuus egregijs honor artibus eſſe.
Caelicolae ſobolem clari ſeruate, genuſq.
Silueſtri innocuum, quo nil conſultius vmquam
Iuris in Heſperijs, aut iuſtius exſtitit oris.
Aldobrandinum innumeros pia Roma per annos
Suſpiciat iubar, & tanto ſplendore niteſcat.

FINIS.

ANTO-

ANTONII QVAERENGI.

QVid mirare inopum vili conuiuia turbae
Principis inſueto ſtructa miniſterio?
Illuuies taetra haec miſerorum, & ſqualor egentum
Phoebaeum ſupera vincit in arce iubar.
Vincit, & aeternis raro cum diuite menſis
Accumbens larga veſcitur Ambroſia.
Felices inopes, quos arbiter Orbis vterque
Alternum meritos poſcit in hoſpitium.
Tu quoq. Pierio felix, qui nectare tanti
Accumulas epuli munera Caſtalio.

ANDREAE SCHOTTI
Societatis Ieſu Sacerdotis.

DIuinis ritu menſis operatus auito
Clemens ſacrorum antiſtes, ſummusque Sacerdos,
Infula cui triplici diademate tempora cingit,
E triuijs inopes, mediaque ex Vrbe vocatos
Excipit hoſpitio. plantas lauat, oſcula figit.
Accumbunt laeti, mox fercula lauta miniſtrat
Ipſe Pater, qui Chriſtiadum regit omnia nutu
Sceptra ſuo, claudens qui tartara pandit Olympum.
Felices animae, quibus his accumbere menſis
Sorte datum, atq. epulae, & felicia pocula amoris?
Te quoq. felicem, vates, cui tempora circum
Laurus ijt, te Caſtalides docuere ſorores,
Fallor, an hinc nomen tibi Caſtalis haeſit amicum;
Quare age qui triſtes hac tempeſtate Camoenas
Reſpicis alme Parens, cui tellus paret, & aether,
Perge diu meritis creſcentem ornare poetam.
Ille tuba incipiet grandi tua dicere facta,
Digna legi, magnumq. feret ſuper aethera nomen.

AD

AD
CLEMENTEM VIII.
PONT. OPT. MAX.
IVLII CAPILVPI EPIG.

SAncte Pater, quamuis Rex ſummi aeternus Olympi
Tot rerum dederit pondera ferre tibi,
Claudere & infernas ſedes, atq. aurea caeli
Limina, & alternas claue aperire fores,
Et regere imperio populos, ſacrumq. Senatum,
Et ſummos Reges, magnanimosq. duces:
Non tamen elatus ſupremos inter honores,
Sed Clemens inopum paſcis in Vrbe gregem,
Nec modo pauperibus das laetus dona, vocatis
Verum etiam ad menſas ipſe miniſter ades:
Te Dominum gentes cunctis venerantur in oris;
Sed tua te Pietas ſidera ad alta vehit.

R O M AE,
Apud Aloyſium Zannettum. M. D. XCVI.

SPECIAL
94-B17236
XXX
THE GETTY CENTER
LIBRARY